

Hellen Rinell
279 West Kaniyama
Nojiri-ko
Nagano-Ken
Japan.

Göteborg den 29 juli 1960.

N° 113.

Käraste lilla Hella!

För en stund sedan fick jag ditt brev av den 24 ds. Tack ska du ha. Först då till dina bekymmer. Det finns ingenting mellan Roy och mej eller mellan honom och flickorna, så vitt jag vet. Vad dom beträffar så går han gärna till dom och köper kaffebröd om han ska ha något kafferep, födelsedag eller vad det kan vara. Ibland har han visst fått laddningen och ibland har han betalt. Det är klart att det har känts lite svårt att Roy flyttar och inte säger ett ord till mej. Den 29 juni var jag inne i affären hos Gulli Eklöf för att hämta ett par behå, som hon provat in på mej. Då säger hon: Så roligt att Roy har fått en större lägenhet. Jaså, sa jag, har han det. Ja, jag vet inget, ~~varjag~~ Vilket hon ju tyckte var konstigt. Jag har inte sagt ett ord till någon, inte till flickorna ens. Inte har jag talat om det för Olle heller. Jag misstänker att han fått veta det under tysthetslöfte. Och då ville jag inte säga något. Hjäromdagen ringde Magnusson - Evas morbror - till bageriet och då hade han talat om det för dom. Dom blev ju förvånade att jag visste det och inget sagt Och jag sa till dom att jag inte sagt ett ord därom till dej, för jag förstod ju att du skulle tycka att det var tråkigt att han isolerat sej så från mej. Han går aldrig upp här nu och ringer aldrig. Jag träffade på honom i slutet av April just då han stod och öppnade sin port. Gott nytt år! sa jag och så bytte vi några ord. Han var uppe på jul och hämtade julpapp från Olle. Den han fick av mej tror jag att han hämtat tidigare. Det var en vacker sak. Av honom får jag alltid "Det bästa!" Här om dan träffade jag fru Nilsson i mjölk-affären. Och hon frågade om jag varit uppe och sett Roys nya lägenhet. Nej, sa jag, det har jag inte. Han var uppe och hälsade på i går, tror jag hon sa. Och han håller på att måla å sånt. Ja, det förstår jag sa jag, och låtsade för övrigt inte om någonting. Jag håller ju go min så gott jag kan, när någon talar om det, fastän jag ingenting vet. Det är alldeles klart att jag inte säger ett ord till Royseman om vad du sagt eller att du återgivit vad han sagt. Och så, lilla Hella, skall du inte ta detta så hårt. Jag är ledsen att du fått veta att jag ingenting vet. Nu sliter du ut dej på det. Jag tänker så ofta på Roy och är så tacksam att han är som han är. Det kunde ju varit mycket värre. På sätt och vis tycker jag ju att det är lite lättare att du vet att jag inget vet. Och nyss sa jag att jag var ledsen för det. Vad man är konstig och invecklad. Om dom nu ska gifta sej och det går bra, så är ingen lyckligare än jag, utom ni själva. Nu ska vi leva livet leende igen, Hella! Det spelar ju så liten roll om Roy inte våll umgås med mej eller oss, när han inte behöver oss. Och var säker på att om Roy skulle bli sjuk eller något svårt drabbar hono så vill jag gärna vara vid hans sida. Men det hela kanske kommer att gå bra. Jag önskar och hoppas det. Nu ska du lasta av dina bekymmer och njuta av din vilotid och tänka på att vi alla är i Herrens hand. Vad Roy tänker därom vet jag inte. Men ni har ju lagt honom där. Och vem vet vad Gud kan göra. "Ur din hand, o käre Herre, vill jag taga allt, ja allt!" säger Anna Öhlander. Nu lever vi livet leende, Hella! Om några minuter kommer Frida Solberg hit. Systrarna ska ut i stan och ordna en del affärer. Sen kommer dom hit igen och dricker mitt födelsedagskaffe. Så ska du väl ha en trevlig födelsedag och glädjas med de vänner du har i ditt grannskap. Gud signe min kära lillasyster! Jag skriver inte mer just nu utan ska be Ingeborg ta brevet med sej och lägga det på brevlådan, då hon avlämnat Frida här. Det är väl två timmar sen jag fick ditt bre. De tusende hälsningar till er båda ätte

Julija

